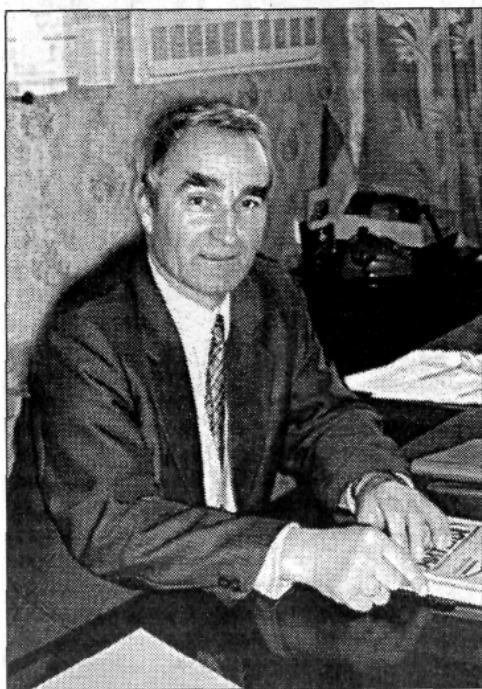

Вчитель. Керівник. Людина

ЦВІТ ЩАСЛИВОЇ ДОЛІ

Кожна доля цвіте по-своєму. Доля Заслуженого працівника освіти України, яскравої зірки на педагогічних видноколах Миколи Степановича Сіренка – це суцільний барвистий квітник, який і донині вабить кожного красою і ароматом глибокої людяності, інтелігентної вдачі, щирої відвертості, справжньої освіченості і мудрості. Немає частоколів у цьому квітнику, оскільки він ніколи і ні від кого не відгороджувався: був і залишається доступним для всіх, незважаючи на свою сивочолу зрілість.

Душа, як відомо, антиматеріальна, однак вона має свою вагу. “Душа в сто тисяч разів легша, аніж розум, але настільки ж вона сильніша від нього. Душа, - стверджував Вівекананда, - наділена світлом, що потужніше, аніж електрика, яскравіше, аніж сонце чи місяць”. Душа і розум Миколи Степановича – це цілюща енергетична аура, здатна заворожити інтелектом, скромністю, шляхетністю, справжньою добротою, безкорисливістю.

Не раз розтерзана і бита, Душа бажала щастя пити. Однак, скупавшись в боротьбі, Загартувалась, далєбі...

14 листопада до Миколи Степановича Сіренка завітав мудрий ювілей, за плечима якого прекрасних 80 років, у яких найкращі спогади, окрилені мрії, щирість і теплота людських поглядів.

Учитель – основа. І вчить тре сумлінно. Отож – ані дня без потреби в столиці, І крила для лету міцніли, як в птиці. Верталась у втомі, а тут – все жило. -Батьків ви провідали? – першим було. -Авжеж, заїжджала... Привіт залишила, Бо часу так мало, до праці спішила. -До праці? Це добре – обов’язки знати, Та батька і матір не слід забувати. Коли б не вертались і де б не бували, Щоб завжди своїх ви батьків навіщали. Слова ті, по-батьківськи щирі, проймали, Завжди на добро у житті надихали. Я часто запитую нині у долі: -Чому залишилась назавжди у школі? Адже і науки манили стежки, І вабили в мандри художні книжки, Які, відчуваю, все ж буду творити, Бо батько Сіренко у праці вчив жити. А в школі лишилась таки через нього... Він – маг, чародій, педагог він від Бога. Сіренкова школа... У ній я працюю. Тут голос і кроки Сіренкові чую. Живе в ній згуртована дружна сім’я. Всі згадують щиро Сіренка ім’я. Сіренкова школа... Невже небагата? Про неї так мало змогла я сказати, Та в ній – найсвятіші багатства-перлини: Сіренкове сонце тут світить щоднини. Жовтень, 2008.

У ПАРКУ СПОГАДІВ

У парку спогадів сплинусь І, заколисана снагою, В своє минуле задивлюсь, Де поміж Вами й поміж мною Стежина тих найкращих літ – Шкільних, омріяних, пророчих... Хотілось обійняти світ, Коли всміхались Ваші очі. Бувало, йдем варить куліш – Директор завжди з нами поряд. Ви прокидались всіх раніш, Коли ще спали діти й школа. Вітались першим зі Случем, Як господарство оглядали, І журавлі сумним ключем Своє «курли» Вам залишали. Минають осені й літа, Стежки і виходи змінили, Та в школі аура ще та, Яку колись Ви залишили. Спрацьовує Сіренків гарт,

самостійно, на запрошення агітуючих з Вишнього Волочка, я вирішила їхати вчитись на ткалю. І знову Він... наш директор, наш наставник, наш Сіренко...

- Ти повинна вчитись далі, здобути середню, а потім і вищу освіту.

Настояв, підтримав. Промайнули шкільні, студентські роки... 80-ті роки. Ми – я і Микола Степанович – колеги.

Повернувшись у стіни рідної школи вчителем російської мови та літератури, працюючи разом 20 років, щоразу відкривала його.

Глибоко інтелігентний, професіонал, хороший психолог і просто порядна людина. Поряд з ним навчилася працювати на совість, бачити особистість дитини, розуміти людей, які працюють поряд.

2003-ій рік. Реорганізація школи-інтернату в агротехнічний ліцей-інтернат. Працюю на посаді заступника директора з виховної роботи. Саме протягом 5-ти років на цій посаді найбільше зрозуміла, як нелегко працювати з людьми, вміти організувати їх, повести, залишаючись прикладом для них. А він умів. І знову до нього – за порадою, за підтримкою.

І в ювілейний день, як колега, хочу сказати всім відоме: “Так, незаміних людей немає, але є неповторні”. Віра НИЧИПОРУК.

УРОКИ ЖИТТЯ

Інноваційні технології, особистісно-зорієнтоване навчання, “робота в парах”, “в групах”, “відкритий мікрофон”. Читаючи сьогодні про це у педагогічній періодиці та виданнях, я, педагог з 42-річним стажем, пригадую, що все це використовував Микола Степанович на своїх уроках історії.

Чи міг би він бути науковцем? Міг би, якби не був директором школи-інтернату, творчим організатором педагогічного колективу, генератором нових ідей, терплячим наставником молоді, відповідальним депутатом.

Кожен його урок історії не був подібним на вчорашній. Зовсім не пригадую на уроці “випиткування” домашнього завдання.

Микола Степанович очоче ділився з

Ще один момент. Навчався у нас Романчук, в якого померла мати. Дитина залишилась у двокімнатній квартирі, яка стала лакомим шматком для сусідів. І ті робили все можливе, щоб забрати в дитини-сироти ту квартиру чи обміняти на меншу площу. Микола Степанович, порадившись з юристами, досконало вивчивши ситуацію, зробив все для того, щоб квартира залишилась сироті.

А якось до інтернату прибуло четверо дітей з Рівного на прізвище Чеботкевичі. Всі вони були різні за віком і до цих пір ніде не навчалися. Згідно з логікою, треба було всіх садити в один клас, але Микола Степанович вирішив діяти на користь дітей і розподілив по класах за віком.

Був ще один цікавий випадок, коли жінка розіграла історію з дитиною, причому так майстерно, що і Микола Степанович, і я, як його заступник, повірили у цю гру. А було так.

Приходить якось жінка з хлопчиком-підлітком у кабінет директора і так розчулено просить:

- Мене дуже турбує доля цієї дитини. Його сусідка і спостерігаю, що він ніде не вчиться, ходить голодний, не знає, де його мати. Тож прийміть його у свою школу.

Микола Степанович уважно переглянув особову справу дитини, згідно з якою хлопець закінчив лише четвертий клас, хоч за віком був семикласником.

Учня прийняли і посадили у 7-ий клас. А жінку попросили відшукати його матір і повідомити, щоб провідала сина.

Довго ніхто не появлявся до дитини. Та й хлопець тримав усе в таємниці, аж поки десь перед канікулами змусили його викликати до школи матір.

І яким же було наше здивування, коли ми побачили ту саму жінку, що влаштувала дитину в інтернат! Але тепер вона уже назвалась його матір’ю і пояснила, чому вона так розіграла ситуацію.

- Його просто ні в яку школу не приймали. Я уже втратила всяку надію, що зможу десь його прилаштувати, боялася, що й ви не приймете. Тому й вдалася до обману.

Багато подібних ситуацій водили Миколу Степановича по життєвих лабіринтах. Але він завжди знаходив з них вихід. І сирітські долі міцно переплелися з його життям, проросли в дитячих серцях щемливими спогадами про інтернат, керівником і господарем якого довгий час був Мико-

Але твердішою не стала,
Хоч світла в тернах було мало.
Идучи по лабіринтах долі,
Він світлом сонця був у школі.

Проміння того сонця спрагло співають
сьогодні усі, до кого Микола Степанович
доторкнувся хоча б одним його промін-
цем, а квітник його щедрої душі цвістиме
завжди, приваблюючи екзотичністю ви-
плеканих життєвих суцвіть.

Микола Степанович Сіренко належить
до таких особистостей, у котрих шляхетна
зовнішність перебуває в чітко проявленій
гармонії із внутрішньою культурою, непо-
казною, однак енергетично відчутною.

Попри властиву йому толерантність і ви-
важену делікатність, він сміливо вступав
у двобій з безвідповідальністю, грубістю,
несправедливістю, бо на посаді керівни-
ка ним керувала велика любов до дітей,
перед якими він звітував власною сові-
стю. Безумовно, чий менталітет розходив-
ся з його вимогами, ще й досі носять крих-
ти дрібних образ (і нічого дивного в цьому
– посередність ніколи не прощала), однак
більшість стоїть сьогодні на березі Вдяч-
ності і з приємним щемом згадує найкра-
щі моменти життя, що викристалізувались
в свідомості по-особливому тепло, щиро,
великодушно.

Взірець справжнього подвижника педа-
гогіки, істинного патріота і професіонала,
добротворця з неперевершеними вчин-
ками гуманності та неординарним мис-
ленням, Микола Степанович для кожно-
го є щирим порадиником. Його педагогіч-
ний і життєвий досвід проростає добрим
корінням у кожному з тих, хто душею чи
помислами горнеться до нього – непере-
сичної особистості, яка варта наслідування
і вдячності.

СІРЕНКОВА ШКОЛА

Сіренкова школа... Хоча й небагата,
Та затишна й тепла, мов батьківська хата.
Сюди я прийшла молода і незріла,
Сіренкова школа мене обіграла.
Це тут торувала я стежку в науку,
І батько Сіренко не раз тиснув руку,
Наказував щиро успішно навчатись
І вчасно до школи, до праці вертатись,
Бо тут, бач, малеча... не любить підміни.

Всі плани втілюєм гуманно,
Хоч Нова школа не на жарт
Вставати змушує всіх рано.

Працює жвавенько музей,
Який Ви старанно плекали.
Багато втілено ідей,
Про які мріяли й гадали.

Живе учительство святе
Новими планами та й годі,
А Ваша думка, як на те,
Стає нам завжди у пригоді.

Ідем до школи тим двором,
В яким Сіренко проживає,
У гарних квітах під вікном
Свій погляд кожен з нас ховає.

Нехай же доля розквіта
В бурянні цвіту листопада.
Весь колектив тут неспроста,
Бо ювілейна в нас педрада.

Ми зичим Вам спокійних буднів,
Добра й здоров'я повсякчас,
Років ще 20 хай прибуде,
А решта – як всміхнеться час.

Ви оптиміст – про це ми знаєм,
Цього навчилися од Вас.
Тож з ювілеєм Вас вітаєм
У цей осінній гарний час!

Тетяна МАРЦИНЮК.

НЕПОВТОРНА ОСОБИСТІСТЬ

Сьогодні, на відстані майже 50 років, ро-
зумію, що в моїй дитячій долі, становленні
як педагога, керівника, надзвичайну, осо-
бливу роль відіграв Микола Степанович
Сіренко – прекрасний керівник, настав-
ник, людина.

...Далекі 60-ті... Школа-інтернат. Яскра-
вими спалахами в пам'яті залишились
спогади про родинне тепло, яким ми –
діти інтернату – були зігріті. Згадую, що ще
взимку розпочинали вирізати і фарбувати
яблуневий цвіт, щоб у травні вийти з ним
на демонстрацію. А дівчаткам, які були ві-
дібрані у шеренгу барабанщиць, заздри-
ли. Незабутніми залишились згадки про
турпоходи, щорічну поїздку випускного
класу у нашу столицю – Київ. А ще – культ
знань. Соромно було вийти до дошки і не
знати, отримати двійку.

Після закінчення школи-інтернату, бажа-
ючи якнайшвидше працювати, заробляти

нами книгами зі своєї бібліотеки.

М. Главацький любив “пофілософству-
вати” на уроці історії. Микола Степанович
підмічав не книжні фрази, а думки учнів.
Може, не завжди правильні або не до
теми уроку, але, я гадаю, що він тішився з
того, що навчив нас думати.

Цікава інформація в пресі, сенсацій-
не повідомлення по телебаченню в галу-
зі розвитку науки, досягнення сільського
господарства знаходили свої 5 хвилин на
уроці Миколи Степановича.

Кожен дзвінок з уроку був, наче на за-
мовлення вчителя, бо остання фраза була
незавершеною і звучала приблизно так:
“Як на вашу думку...”

Скільки тих “чому?” прозвучало з дитя-
чих вуст за роки педагогічної діяльності М.
С. Сіренка! Ми завжди з нетерпінням че-
кали його уроку, бо то був урок-знахідка,
урок-відкриття, урок-дослідження, урок
утвердження власного “Я”.

Дозволю собі помріяти... Якби сьогод-
ні могли зібратися випускники двох пара-
лельних класів 1974-го року, то пригада-
ли б багато цікавинок зі шкільного жит-
тя. Отож від їх імені низький уклін і сло-
ва щирої подяки за ті уроки Життя, що їх
ми отримали з Ваших, Миколо Степанови-
чу, вуст.

Віра ВОЛОС,

випускниця 1974 року, вихователь.

ЗОДЧИЙ СИРІТЬСЬКИХ ДОЛЬ

Багато позитиву випромінював Микола
Степанович Сіренко. Найважливішим, на
мій погляд, було те, як він опікувався до-
лями дітей-сиріт і як гуманно ставився до
особистості кожної дитини. Спробую роз-
крити кілька моментів.

Пам'ятаю, як одного разу під час свят-
кування 8 Березня забігає хтось із дітей і
каже: “Піанова голку ковтнула!”

Микола Степанович першим кинувся на
порятунок. Не відходив від дитини ні на
мить аж до успішного розв'язання ситуа-
ції. І хто зна, чи вправні дії лікарів, а чи Сі-
ренкова опіка була сильніша від фаталь-
них вибриків долі?

ла Степанович Сіренко – знавець дитячих
душ, справжній зодчий сирітських доль.

Віктор МІЩЕНКО.

ВЕЛИКИЙ КНИГОЛЮБ

Микола Степанович – людина високо-
освічена, інтелектуал, тактовний у спілку-
ванні з людьми. Знайома я з ним з дитин-
ства, бо живемо по сусідству. Сусіди став-
ляться до нього з великою повагою. Він
уміє до кожного знайти підхід, підібрати
потрібне слово.

А найбільше люблять діда Колю сусід-
ські діти, бо він часто пригощає їх яблу-
ками, горіхами, цукерками. Вміє вислуха-
ти їх.

Тридцять років тому Микола Степа-
нович запросив мене на роботу в школу-
інтернат. До цього я працювала завідую-
чою бібліотекою лісового коледжу, з ко-
лективом якого в мене склались гарні сто-
сунки, тому зразу я не погодилась. Але
він зумів мене переконати і я не шкодую,
що поміняла місце роботи. інтернат став
моєю другою домівкою.

Микола Степанович не тільки хороша
людина, але і вмілий організатор, пре-
красний вчитель, талановитий керівник.
Він був дуже вимогливим не тільки до
членів колективу, але й до самого себе.
Незважаючи на свою зайнятість, він пе-
реглядав всі періодичні видання, які над-
ходили в бібліотеку, і робив помітки для
мене, щоб я запропонувала їх тим, кому
вони рекомендувались.

Книжковий фонд нашої бібліотеки один
з найкращих в районі. І цим я завдячую
Миколі Степановичу. Він завжди спи-
ряв поповненню шкільної книгозбірні тво-
рами художньої, науково-пізнавальної і
суспільно-політичної літератури. Велику
увагу приділяв бібліотеці, називав її кабін-
етом №1 у школі. Завжди знайомився з
новими виданнями, які надходили до бі-
бліотеки. Він великий книголюб. Має чу-
дову домашню бібліотеку. І коли в нього
з'являються нові цікаві книги, він радо
пропонує прочитати їх іншим.

Валентина СЕРЕДА,
бібліотекар школи.